

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 marca 2018 roku.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący SSR Przemysław Chrzanowski

Protokolant Patrycja Wielgus

po rozpoznaniu w dniu 19 marca 2018 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa J. A.-R.

przeciwko A. (...) z siedzibą w W.

o zapłatę wynagrodzenia

1. zasądza od A. (...)z siedzibą w W. na rzecz J. A.-R. kwotę 8.000 USD (osiem tysięcy dolarów amerykańskich) wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty:

a. 1.000 USD od dnia 1 lipca 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,

b. 1.000 USD od dnia 1 sierpnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,

c. 1.000 USD od dnia 1 września 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,

d. 1.000 USD od dnia 1 października 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,

e. 1.000 USD od dnia 1 listopada 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,

f. 1.000 USD od dnia 1 grudnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,

g. 1.000 USD od dnia 1 stycznia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,

h. 1.000 USD od dnia 1 lutego 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

2. oddala powództwo w pozostałej części;

3. zasądza od A. (...)z siedzibą w W. na rzecz J. A.-R. kwotę 2.700 zł (dwa tysiące siedemset złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;
4. odstępuje od obciążania stron procesu kosztami sądowymi;
5. nadaje wyrokowi w punkcie 1 rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 1.000 USD (jeden tysiąc dolarów amerykańskich).

Sygn. akt VI P 86/17

UZASADNIENIE

Pozwem przesłanym dnia 2 marca 2017 roku, przeciwko A. (...)w W., J. A.-R. wniósł o zasądzenie na jego rzecz kwoty 8.800,00 USD tytułem wynagrodzenia za pracę w okresie 8 miesięcy od czerwca 2014 roku do stycznia 2015 roku wraz z odsetkami od kwot wyszczególnionych w petitum pozwu oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu pozwu wskazał, że od dnia 1 czerwca 2014 roku rozpoczął pracę w Ambasadzie Republiki Iraku w Polsce na stanowisku kierowcy z miesięcznym wynagrodzeniem 1.100,00 dolarów amerykańskich, które miało wzrastać o 10% po każdym roku pracy. Powód wskazał, że nigdy nie otrzymał umowy o pracę na piśmie, ani wynagrodzenia za ww. okres 8 miesięcy od czerwca 2014 roku do stycznia 2015 roku.

W odpowiedzi na pozew, A. (...)z siedzibą w W. wniosła o odrzucenie pozwu z uwagi na brak jurysdykcji sądu polskiego w niniejszej sprawie, ewentualnie o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu pisma A. wskazała, że nigdy nie była pracodawcą powoda, powód nigdy nie świadczył pracy na jej rzecz, ani na podstawie umowy o pracę, ani na podstawie żadnego innego stosunku prawnego, a nadto, że A. (...) nigdy nie wypłacała powodowi wynagrodzenia. Pozwany podniósł, że powód był zatrudniony w Biurze Kulturalnym, a nie wA.. Podnosząc powyższe zarzuty, pozwana wskazała na brak legitymacji biernej po swojej stronie.

Postanowieniem z dnia 7 czerwca 2017 roku tut. Sąd odmówił odrzucenia pozwu. Postanowieniem z dnia 22 listopada 2017 roku Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie oddalił zażalenie strony pozwanej na powyższe postanowienie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. A.-R. był zatrudniony na stanowisku kierowcy samochodu w A. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony w okresie od 10 grudnia 2007 roku do dnia 5 lipca 2012 roku (okoliczność bezsporna).

Po rozwiązaniu umowy o pracę z J. A.-R., stanowisko kierowcy w A. objął P. Z., który pracował do końca maja 2014 roku. (dowód: zeznania P. Z. k. 113)

W dniu 1 czerwca 2014 roku J. A.-R. ponownie podjął pracę w A. na stanowisku kierowcy. (dowód: zeznania P. Z. k. 113, zeznania M. G. k. 114, zeznania K. H. k. 113, zeznania A. Z. k. 156, zeznania J. A.-R. k. 157)

Miesięczne wynagrodzenie kierowcy zatrudnionego w (...) wynosiło 1.000,00 dolarów amerykańskich i miało rosnąć o 10% po przepracowaniu każdego kolejnego roku oraz miało być płatne do końca każdego miesiąca. (dowód: zeznania P. Z. k. 113, zeznania K. H. k. 113, zeznania J. A.-R. k. 157)

J. A.-R. nie otrzymał umowy o pracę na piśmie. Był informowany, że sporządzenie jej będzie możliwe po uzyskaniu zgody z właściwego M. (...). (dowód: zeznania P. Z. k. 113, M. G. k. 114, zeznania K. H. k. 113, zeznania A. Z. k. 156, zeznania J. A.-R. k. 157)

Pismem z dnia 14 listopada 2014 roku A.A. S. A. zwrócił się do Ministerstwa Szkolnictwa Wyższego i (...) Naukowych o pozytywne załatwienie sprawy J. A.-R. dotyczącej zatrudnienia pracowników miejscowych z sekcji kulturalnej. (dowód: pismo z tłumaczeniem k. 12-13)

Pismem z dnia 28 stycznia 2015 roku Ministerstwo Szkolnictwa Wyższego i (...) Naukowych wyraziło zgodę na zatrudnienie J. A.-R. na stanowisku kierowcy dla Biura Kulturalnego A. (...). (dowód: pisma z tłumaczeniami k. 14-17)

J. A.-R. pracował codziennie od poniedziałku do piątku w godzinach od 8:00 do 15:00, chociaż niejednokrotnie wykonywał swoje obowiązki również po tych godzinach. Do pracy przychodził do Biura Kulturalnego przy ul. (...) w W., wiele razy jeździł również do budynku Ambasady przy ul. (...) w W.. (dowód: zeznania P. Z. k. 113, zeznania S. A.-R.-C. k. 113-114, zeznania M. G. k. 114, zeznania A. Z. k. 156, zeznania J. A.-R. k. 157)

W budynku A. przy ul. (...) była lista obecności podpisywana przez pracowników wykonujących tam obowiązki. Nie ma na niej nazwiska J. A.-R.. (dowód: zeznania S. A.-R.-C. k. 113-114)

Po stawieniu się w pracy, J. A.-R. wykonywał obowiązki kierowcy, m.in. przewoził A. ds. kultury, A. (...)i ich gości, w tym również w trakcie wyjazdów po całym kraju i za granicę, robił zakupy, przewoził i odbierał przesyłki. J. A.-R. wykonywał polecenia A. ds. (...) lub bezpośrednio Ambasadora Republiki Iraku. (dowód: zeznania P. Z. k. 113, zeznania K. H. k. 113, zeznania A. Z. k. 156, zeznania J. A.-R. k. 157)

Przedmiotowe samochody są zarejestrowane na Ambasadę, nie zaś na Biuro (...), a także znajdują się na terenie Ambasady. (zeznania A. Z. k. 156)

Od podjęcia pracy w czerwcu 2015 roku J. A.-R. nie otrzymywał wynagrodzenia. (dowód: zeznania M. G. k. 114, zeznania A. Z. k. 156, zeznania J. A.-R. k. 157)

Wynagrodzenie dla pracowników A. (...)w W. wypłacane było przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych Republiki Iraku i to Ministerstwo wyrażało zgodę na zatrudnienie pracowników miejscowych w A. (...)w W.. Z kolei wynagrodzenie dla pracowników Biura A. Kulturalnego w W. wypłacane było przez Ministerstwo Szkolnictwa Wyższego i (...) Naukowych Republiki Iraku i to Ministerstwo wyrażało zgodę na zatrudnienie pracowników miejscowych z Biura (...) Iraku w W.. W obu przypadkach o zgodę zwracała się A. (...) (dowód: zeznania S. A.-R.-C. k. 113-114, zeznania A. Z. k. 156)

Ministerstwo Spraw Zagranicznych w Polsce w dniu 24 lutego 2015 roku zwróciło się do Ambasady Republiki Iraku w W. z prośbą o szczegółowe wyjaśnienie przez Ambasadę statusu tzw. Biura A. Kulturalnego i jego związku z misją dyplomatyczną. W odpowiedzi, notą dyplomatyczną z dnia 12 marca z dnia 2015 roku Ambasada potwierdziła, że Biuro jest częścią misji dyplomatycznej Republiki Iraku w Polsce w rozumieniu Konwencji Wiedeńskiej, której szefem jest Ambasador Republiki Iraku w Polsce. Nadto A. Kulturalny, tak jak każdy inny członek personelu dyplomatycznego, podlega na drodze służbowej A. (...). Wszelkie działania podejmowane przez Biuro (...) wobec organów i władz państwa przyjmującego podejmowane są za pośrednictwem Ambasady Republiki Iraku w W.. Misja jest podmiotem niepodzielnym i nie można mówić o odrębnej podmiotowości na gruncie prawa międzynarodowego. (dowód: Pismo (...) z 08.10.2015r. k. 57-81, nota dyplomatyczna Ambasady Iraku z 12.03.2015r. k. 82-84)

W okresie, gdy A. Kulturalny był na urlopie lub nie było go w siedzibie Biura Kulturalnego przez dłuższy okres, Ambasador Republiki Iraku delegował pracownika Ambasady do nadzoru działalności Biura. (dowód: zeznania S. A.-R.-C. k. 113-114)

W dniu 28 sierpnia 2015 roku Biuro (...) w B. przejęło obowiązki Biura A. Kulturalnego w W.. (dowód: zeznania S. A.-R.-C. k. 113-114)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowód z zeznań wyżej wymienionych świadków i powoda oraz dokumentów.

Sąd dał wiarę zeznaniom P. Z., K. H., A. Z. i S. A.-R.-C. oraz powoda w całości i oparł na nich swoje ustalenia faktyczne. Sąd miał na uwadze, że P. Z. nie był zatrudniony w tym samym okresie co powód i nie posiadał bezpośredniej wiedzy na temat warunków jego zatrudnienia, niemniej jednak wskazał on, że pensja kierowcy w Ambasadzie wynosiła 1.000 dolarów amerykańskich i miała wzrastać z każdym przepracowanym rokiem. P. Z. i K. H. opisali praktykę zawierania umów o pracę z Ambasadą Republiki Iraku oraz wskazali na cechy powiązań strukturalnych pomiędzy Ambasadą a Biurem Kulturalnym. W ocenie Sądu zeznania te były spójne, konsekwentne i logiczne oraz zgodne z pozostałym zgromadzonym materiałem dowodowym.

Jedynie w niewielkiej części Sąd się oparł na zeznaniach M. G., która jest żoną powoda. Świadek w istocie nie posiadał żadnych własnych informacji na temat przedmiotowej sprawy, a całą wiedzę na ten temat czerpał bezpośrednio od powoda. Zeznaniom świadka wprawdzie nie można było odmówić wiarygodności, jednak Sąd miał na uwadze, że obejmowały one wyłącznie informacje ze słyszenia, a nadto, że cechowały się one wysokim poziomem nieprecyzyjności.

Sąd dał również wiarę wyżej wymienionym dokumentom, bowiem ich treść i autentyczność nie była kwestionowana przez strony postępowania, a Sąd nie znalazł ku temu podstaw z urzędu.

Strony nie wnosiły o uzupełnienie materiału dowodowego.

Sąd zważył, co następuje:

W sprawie niniejszej strona pozwana kwestionowała swoją legitymację bierną, wskazując, że A. (...) w W. nigdy nie była pracodawcą powoda, zaś ewentualny stosunek pracy łączył go z Biurem Kulturalnym, tj. jednostką odrębną. Z uwagi na charakter podniesionego zarzutu, którego zasadność powodowałaby oddalenie powództwa, należało się do niego odnieść w pierwszej kolejności.

Zgodnie z art. 3 k.p. pracodawcą jest jednostka organizacyjna, choćby nie posiadała osobowości prawnej, a także osoba fizyczna, jeżeli zatrudniają one pracowników. Należy również mieć na uwadze, że zgodnie z art. 460 § 1 k.p.c. zdolność sądową i procesową ma także pracodawca, chociażby nie posiadał osobowości prawnej.

Kwestia jurysdykcji Sądu polskiego oraz zdolności sądowej była już przedmiotem oceny w toku niniejszego postępowania, zaś postanowienie w tym przedmiocie zostało poddane kontroli instancyjnej, co powoduje, że powtarzanie rozważań w tym zakresie jest zbędne.

Istotną kwestią było natomiast to, czy Biuro (...), a właściwie A. ds. (...) stanowił odrębną jednostkę o której mowa w art. 3 k.p., tj. czy pracodawcą w rozumieniu tego przepisu w sprawie niniejszej była Ambasada, czy też przedmiotowe Biuro.

Zgodnie z Konwencją Wiedeńską o stosunkach dyplomatycznych sporządzoną w W. dnia 18 kwietnia 1961 roku (Dz. U. 1965, Nr 37, poz. 232; dalej jako „Konwencja Wiedeńska”), misją dyplomatyczną kieruje szef misji, którym w przypadku pozwanej jest Ambasador (art. 14 lit a Konwencji Wiedeńskiej). Pozostałe osoby zatrudnione w misji dzielą się na personel dyplomatyczny, administracyjny i techniczny oraz personel służby misji. Zgodnie z art. 14 ust. 1 lit. a-c Konwencji, szefowie misji dzielą się na trzy klasy. W pierwszej z nich wskazano ambasadorów i nuncjuszów akredytowanych przy głowach państw. W wyjątkowych okolicznościach funkcję szefa misji pełni charge d'affaires ad interim (art. 19 Konwencji Wiedeńskiej). Personel dyplomatyczny obejmuje radców, sekretarzy oraz attaches.

A. jest osobą podległą służbowo szefowi misji, tj. Ambasadorowi i nie tworzy odrębnej jednostki organizacyjnej, lecz wchodzi w skład misji. Takie stanowisko potwierdza również doktryna prawa międzynarodowego, która na przykładzie attaché wojskowego wskazuje, że jest on mianowany przez ministra spraw zagranicznych na wniosek ministra obrony i podlega służbowo szefowi przedstawicielstwa dyplomatycznego, to działa jednak według poleceń i instrukcji otrzymywanych bezpośrednio z ministerstwa obrony, któremu składa sprawozdania. W świetle prawa i praktyki dyplomatycznej attaché wojskowy wchodzi w skład personelu dyplomatycznego ambasady i jego status

prawny nie różni się od pozostałych dyplomatów (Julian Sutor, Prawo Dyplomatyczne i Konsularne, Lexis Nexis, Wyd. 9 rozszerzone, Warszawa 2006, str. 164).

Z punktu widzenia prawa międzynarodowego i prawa polskiego, wszystkie zatem jednostki, wydziały, biura o charakterze przedstawicielskim, które są zewnętrznym organem Republiki Iraku, a które działają na terenie Rzeczypospolitej Polskiej i korzystają z uprawnień misji – w tym immunitetów i nienaruszalności terytorium – łącznie stanowią jeden podmiot, czyli misję dyplomatyczną.

Wobec powyższego, z punktu widzenia polskich przepisów i prawa międzynarodowego, Biuro (...) Kulturalnego Republiki Iraku nie stanowiło odrębnej jednostki organizacyjnej, gdyż organizacyjnie stanowiło jedność z pozwaną.

Tym samym uznać należało, że pracodawcą w sprawie niniejszej nie mogło być Biuro (...), ale Ambasada Republiki Iraku w W.. W tym wypadku nie sposób zatem było podzielić stanowiska pozwanej, że Biuro (...) stanowiło odrębną jednostkę organizacyjną, stanowiącą przedstawicielstwo wyłącznie Ministerstwa Edukacji Republiki Iraku. W prawie międzynarodowym brak bowiem takiej jednostki, która działa jako przedstawicielstwo konkretnego ministerstwa i kieruje nim A. A. jest stanowiskiem dyplomatycznym i wchodzi w skład misji dyplomatycznych. Bez znaczenia jest przy tym wewnętrzna organizacja i podział kompetencji pomiędzy Ambasadorem i A..

W ocenie Sądu, Biuro (...) nie posiadało zdolności do zatrudniania pracowników we własnym imieniu. Aby tak było, zdolność taka powinna być przyznana danej jednostce w akcie powołującym ją do życia, w przypadku państwowych jednostek organizacyjnych Skarbu Państwa i jednostek samorządowych, albo w akcie ustrojowym dla określonej osoby prawnej - w ustawie, jeżeli jest ona w tej drodze powoływana (np. szkoły akademickie), w statucie przedsiębiorstwa lub spółdzielni albo w statucie lub umowie spółki, ostatecznie w regulaminie organizacyjnym tych podmiotów. Przyznanie danej jednostce organizacyjnej zdolności do samodzielnego zatrudniania pracowników powinno być konsekwencją jej wyodrębnienia organizacyjno-technicznego i finansowego w stopniu umożliwiającym samodzielne realizowanie stosunków pracy oraz ponoszenie odpowiedzialności za zobowiązania z nich wynikające. Szef misji dyplomatycznej pełni funkcję koordynatora całokształtu interesów i działań swojego państwa w państwie urzędowania (J. S., „Prawo Dyplomatyczne i Konsularne, s. 70-71). Wobec tego misja dyplomatyczna jest kierowana jednoosobowo przez szefa misji i od jego decyzji uzależnione są wszelkie podejmowane przez misję działania, w tym również zatrudnianie pracowników z państwa przyjmującego.

Mając na uwadze powyższe, w ocenie Sądu powód w sposób prawidłowy wskazał stronę pozwaną, która jest legitymowana biernie.

Odnosząc się do meritum sprawy, Sąd uznał, że pomiędzy stronami niniejszego postępowania istniał stosunek pracy.

W tym miejscu Sąd podkreśla, że zgadza się z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 10 listopada 2016 roku, w sprawie III PZP 10/16, że w sprawie, w której powód żąda zapłaty wynagrodzenia za pracę i nie dochodzi równocześnie ustalenia istnienia stosunku pracy, Sąd pierwszej instancji rozpoznaje sprawę w składzie jednego sędziego (art. 47 § 1 k.p.c.).

Zgodnie z treścią art. 22 ust. 1 Kodeksu pracy, przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca – do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem. Z kolei umowa o pracę jest regulowana w drodze postanowień art. 29 kodeksu pracy zgodnie, z którym umowa o pracę jest zawierana na piśmie, zaś, jeżeli umowa o pracę nie została zawarta z zachowaniem formy pisemnej, pracodawca powinien najpóźniej w dniu rozpoczęcia pracy przez pracownika, potwierdzić pracownikowi na piśmie ustalenia, co do rodzaju umowy oraz jej warunków.

W niniejszej sprawie został ustalony fakt, że powód wykonywał pracę na stanowisku kierowcy w siedzibie Biura Kulturalnego w W. przy ul. (...) w W., ale de facto również w budynku Ambasady przy ul. (...) i w całej Polsce.

Z analizy art. 22 § 1 kodeksu pracy wynika, iż cechami stosunku pracy są wykonywanie przez pracownika pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy, wykonywanie tej pracy osobiście i pod kierownictwem pracodawcy, a także wyznaczenie przez pracodawcę miejsca i czasu pracy, zaś sam pracodawca zobowiązuje się w ramach tego stosunku do zapłaty pracownikowi wynagrodzenia.

Zgodnie z treścią art. 6 k.c. w zw. z art. 300 k.p. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, a zatem kto powołując się na przysługujące mu prawo, obowiązany jest udowodnić fakty uzasadniające to żądanie. W sprawie niniejszej ciężar udowodnienia swoich twierdzeń spoczywał na powodzie.

Jak wskazano wyżej, cechą umowy o pracę jest pozostawanie w dyspozycji pracodawcy i wykonywanie pracy podporządkowanej. Dla stwierdzenia, że cecha ta występuje w treści stosunku prawnego z reguły wskazuje się na takie elementy, jak: określony czas pracy i miejsce wykonywania czynności, podpisywanie listy obecności, podporządkowanie pracownika regulaminowi pracy oraz poleceniom kierownictwa, co do miejsca, czasu i sposobu wykonywania pracy oraz obowiązek przestrzegania norm pracy, obowiązek wykonywania poleceń przełożonych, stała dyspozycyjność, dokładne określenie miejsca i czasu realizacji powierzonego zadania oraz ich wykonywanie pod nadzorem kierownika.

Wykonywana przez powoda praca mieściła się w zakresie umowy o pracę. J. A.-R. wykonywał pracę podporządkowaną, bowiem podlegał poleceniom przełożonego, przy czym bez znaczenia pozostaje fakt, czy polecenia te wydawał Ambasador, czy też jego przedstawiciel w osobie A.. Jednocześnie praca wykonywana była co do zasady w stałych godzinach, od 8:00 do 15:00, 5 dni w tygodniu. Z uwagi na charakter pracy kierowcy samochodu, miejsce jej wykonywania należało ocenić w sposób adekwatny do jej cech. Co do zasady powód rozpoczynał pracę w budynku Biura Kulturalnego przy ul. (...) w W., tym niemniej jednak, zgodnie z otrzymywanymi poleceniami, przebywał także w budynku Ambasady lub w innych miejscach, stosownie do potrzeby. Z materiału dowodowego wynikało również, że za wykonywaną pracę powód miał otrzymywać wynagrodzenie.

W ocenie Sądu cech stosunku pracy nie pozbawiał fakt, że powód nie podpisywał listy obecności znajdującej się w Ambasadzie. Zasady logiki wskazują, że lista ta obejmowała wyłącznie pracowników wykonujących swoje obowiązki właśnie w tym budynku; nielogiczne byłoby bowiem oczekiwanie od pracowników Biura Kulturalnego udawania się do innej siedziby tylko w celu podpisania listy obecności.

W sposobie wykonywania zatrudnienia przez powoda charakterystyczne było, że zgłaszał się on do pracy i wykonywał przydzielone mu przez pracodawcę czynności, podczas wykonywania których pozostawał w dyspozycji osób, które przebywały w Biurze A. Kulturalnego. W tym zakresie podporządkowanie nie miało zwykłych cech koordynacji wykonania z góry określonych czynności, lecz było typowym podporządkowaniem pracowniczym, w którym pracownik pozostaje w dyspozycji pracodawcy i wykonuje wydane mu polecenia. Pod nieobecność A. Kulturalnego jego obowiązki wykonywała natomiast osoba z Ambasady. Jednocześnie zdarzało się, że powód realizował polecenia pochodzące bezpośrednio z Ambasady. Co istotne, widoczne to było w szczególności w sytuacji, gdy powód przewoził jednocześnie Ambasadora i A., kiedy to osobą wydającą polecenia był wyłącznie ten pierwszy.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd podzielił stanowisko strony powodowej, że w okresie objętym żądaniem pozwu, tj. przez 8 miesięcy od czerwca 2014 roku do stycznia 2015 roku J. A.-R. był zatrudniony w Ambasadzie Republiki Iraku w Polsce. Jednocześnie jednak, powództwo o zapłatę wynagrodzenia nie mogło zostać uwzględnione w całości.

Powód w sprawie niniejszej dochodził zapłaty 8.800,00 USD, wskazując jednocześnie, że kwota ta stanowi wynagrodzenie za okres od czerwca 2014 roku do stycznia 2015 roku. W tym miejscu wskazać należy, że w petitum pozwu powód wskazał, że dochodzi wynagrodzenia za okres do grudnia 2014 roku, jednakże w uzasadnieniu wskazano, że roszczenie obejmuje również styczeń 2015 roku (k. 5). W ocenie Sądu określenie zakresu żądania jako okres od czerwca do grudnia 2014 roku miało charakter omyłki pisarskiej, na co wskazuje fakt, że dochodzona kwota obejmuje wynagrodzenie za 8 miesięcy, czyli łącznie ze styczniem 2015 roku, a nadto powód dochodzi odsetek również od kwoty

1.100,00 USD od dnia 1 lutego 2015 roku. Potwierdzenie tej omyłki znalazło swoje odzwierciedlenie także na rozprawie w dniu 19 marca 2018 roku (k. 157).

W ocenie Sądu zgromadzony materiał dowodowy pozwolił na uznanie, że powód udowodnił wysokość swojego miesięcznego wynagrodzenia jedynie do kwoty 1.000,00 USD. Kwota ta wynika z zeznań P. Z., który wskazał, że pensja kierowcy wynosiła 1.000,00 USD miesięcznie i miała rosnać o 10% z każdym rokiem zatrudnienia. Jednocześnie powód nie zaoferował żadnego innego dowodu, z którego wynikałaby wyższa wysokość wynagrodzenia. Za taki nie można było uznać zeznań M. G., która wszystkie informacje czerpała od powoda i nie posiadała żadnej własnej wiedzy w tym zakresie. Jednocześnie Sąd miał na uwadze, że różnica w kwotach wskazanych w pozwie oraz w treści zeznań P. Z. mogłaby wynikać z podwyższenia wynagrodzenia o 10%. Jednakże w przypadku powoda nie mogło to mieć miejsca, bowiem w okresie od czerwca 2014 roku do stycznia 2015 roku nie przepracował on jeszcze pierwszego roku, co uprawniałoby go do podwyżki. Z kolei brak było podstaw do uznania, że do okresów wymaganych dla podwyższenia wynagrodzenia strony ustaliły, że wliczać się będzie poprzedni okres zatrudnienia, tj. lata 2007-2012.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd w punkcie I wyroku zasądził od Ambasady Republiki Iraku w Polsce z siedzibą w W. na rzecz J. A.-R. kwotę ośmiu tysięcy dolarów amerykańskich, tj. wynagrodzenie za pracę za okres od czerwca 2014 roku do grudnia 2015 roku po 1.000,00 USD miesięcznie wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty:

- a. 1.000 USD od dnia 1 lipca 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,
- b. 1.000 USD od dnia 1 sierpnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,
- c. 1.000 USD od dnia 1 września 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,
- d. 1.000 USD od dnia 1 października 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,
- e. 1.000 USD od dnia 1 listopada 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,
- f. 1.000 USD od dnia 1 grudnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,
- g. 1.000 USD od dnia 1 stycznia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,
- h. USD od dnia 1 lutego 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty.

W pozostałym zakresie, tj. w zakresie kwoty 800,00 USD Sąd oddalił powództwo w punkcie 2 wyroku.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 300 k.p., biorąc pod uwagę nowelizację tego przepisu z dniem 1.01.2016 roku. Powód wnosił o zasądzenie odsetek ustawowych i ustawowych za opóźnienie od kwot stanowiących miesięczne wynagrodzenie od 1 dnia każdego następnego miesiąca i Sąd w tym zakresie te żądanie uwzględnił w całości, biorąc pod uwagę, że wynagrodzenie miało być płatne do końca każdego miesiąca. Sąd nie uwzględnił natomiast żądania i oddalił powództwo w zakresie, w jakim strona powodowa dochodziła odsetek od kwot powyżej 1.000,00 USD miesięcznie.

O kosztach procesu w punkcie 3 Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd. 2 k.p.c., zgodnie z którym Sąd może włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części

swego żądania. W sprawie niniejszej żądanie powoda zostało uwzględnione w ok. 91% (8.000,00 USD z 8.800,00 USD), zatem należało uznać, że to pozwany powinien ponieść całość kosztów procesu. Zasądzona kwota 2.700,00 złotych obejmowała wynagrodzenie pełnomocnika powoda w osobie radcy prawnego, które to wynagrodzenie zostało ustalone na podstawie § 9 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Jednocześnie Sąd nie widział podstaw do obciążania stron niniejszego procesu kosztami sądowymi.

W punkcie 5 wyroku Sąd z urzędu, na podstawie art. 477² k.p.c., nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności w punkcie 1 w zakresie pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia powoda, tj. kwoty 1.000,00 USD.

W związku z powyższym, orzeczono jak w sentencji wyroku.